

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 10C/170/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6716209385
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Minková
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2018:6716209385.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v konaní pred sudkyňou JUDr. Silviou Minkovou v právnej veci žalobcu v I.rade K. R., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom R. XXX, XXX XX Z., štátny občan SR a žalobkyne v II.rade Q. R., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom R. XXX, XXX XX Z., štátna občianka SR, obaja zastúpení JUDr. Jánom Krnáčom, advokátom, so sídlom Námestie SNP 70/36, 960 01 Zvolen, IČO: 37894692, proti žalovanému Ľ. B., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom H..N..Š. XXXX/XX, XXX XX P., štátny občan SR, zastúpený JUDr. Jánom Vinarčíkom, advokátom, so sídlom Stavebná 1, Banská Bystrica, IČO: 37950550, za účasti intervenienta na strane žalovaného KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 0058544, zastúpený JUDr. Baltazárom Mucskom, advokátom, so sídlom Vajnorská 55, 831 04 Bratislava, o náhradu nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi v I.rade sumu 10.000,- € do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyne v II.rade sumu 12.000,- € do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti sa žaloba žalobcu v I.rade a žalobkyne v II.rade voči žalovanému z a m i e t a.

Žalobcovi v I.rade sa p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy.

Žalobkyne v II.rade sa p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy.

Intervenientovi sa nárok na náhradu trov konania voči žalobcom n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

1. Dňa 1.8.2016 bola na tunajší súd doručená žaloba žalobcov zo dňa 29.7.2016, ktorou sa žalobcovia domáhali toho, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť im každému zvlášť sumu 20.000,- €, ako i nahradiť trovy konania.

Žalobu žalobcovia zdôvodnili tým, že dňa 2.8.2013 došlo na ceste III/066022 v smere od Zvolena na obec Lieskovec k dopravnej nehode, pri ktorej žalovaný ako vodič vozidla značky Škoda Felicia, EVČ: P. nedal prednosť motocyklistovi Pavlovi Konôpkovi, nar. 5.1.1984, ktorý jazdil na motocykli zn. Suzuki GSX, EVČ: Z.. Pri tejto dopravnej nehode utrpel Pavol Konôpka, syn žalobcov smrteľné zranenia. Voči žalovanému bolo vedené trestné konanie na Okresnom súde Zvolen pod sp.zn.5T/94/2015.

Následkom vyššie uvedenej dopravnej nehody bola bezprostredná a náhla smrť syna žalobcov. V dôsledku tejto náhlej smrti najbližšej osoby sa žalobcom navždy zmenil život. Konaním žalovaného

bolo neoprávnene zasiahnuté do osobnostných práv žalobcov, ako ich ustanovuje § 11 a nasl. Občiansky zákonník. Spôsobením úmrtia syna žalobcov bolo trvalo a neodstrániteľne zasiahnuté do ich súkromného a rodinného života. Pozostalí žalobcovia po nebohom citlivo vnímajú tento traumatizujúci dôsledok konania žalovaného na ich rodinnom živote. Vzťahy medzi nebohým a žalobcami boli silné a intenzívne. Žalobcovia boli v dennom styku so svojim dospelým synom, tvorili s nebohým fungujúce rodinné spoločenstvo s dobre vyvinutými sociálnym a citovými väzbami, avšak v dôsledku nečakanej smrti prežívajú pocity nervozity, úzkosti, smútku, zúfalstva a šoku. Stratili možnosť viesť so synom súkromný život a sú od jeho smrti ochudobnení o sféru prirodzených vzťahov s vlastným dieťaťom. Protiprávnym konaním žalovaného prišlo k nezvratnej deštrukcii týchto medziľudských väzieb tvoriacich základ a rámec súkromného života žalobcov a tým zásahu do ich osobnostných práv. Vzniknutá trauma je z ich života fakticky neodstrániteľná. Žiadna z morálnych foriem zadostučinenia nie je preto, v prípade tak intenzívneho zásahu do osobnostných práv rodičov, ako je strata syna postačujúca. Neodstrániteľnosť a trvalosť následku spočívajúceho v úmrtí najbližšej osoby preto podľa názoru žalobcov opodstatňuje priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Žalovaný ako vodič motorového vozidla, ktorým bola spôsobená škoda, je osobou, ktorá priamo svojim konaním zasiahla do osobnostných práv žalobcov a zodpovedá tak za spôsobenú nemajetkovú ujmu žalobcov podľa § 13 a § 5 Občianskeho zákonníka. V súvislosti s uplatnenou výškou náhrady nemajetkovej ujmy poukázali najmä na závažnosť vzniknutej ujmy, ktorá je nenapraviteľná a bude sprevádzať žalobcov ako rodičov, ktorí stratili svoje dieťa po celý zvyšok ich života. Za primeranú výšku náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, aj s ohľadom na skutkové okolnosti priebehu dopravnej nehody, považovali pre každého zo žalobcov sumu 20.000,- €. Po právnej stránke žalobu zdôvodnili odkazom na ustanovenie § 11, § 13 ods. 1, § 13 ods. 2 a § 15 Občianskeho zákonníka.

2. Dňa 29.11.2016 bolo na tunajší súd doručené podanie žalovaného zo dňa 28.11.2016, ktoré označil ako sťažnosť proti uzneseniu OS Zvolen sp.zn.10C/170/2016 zo dňa 22.8.2016, v ktorom okrem iného uviedol, že žalobu žalobcov považuje v celom rozsahu za nedôvodnú a navrhol ju zamietnuť. Poukázal na to, že v predmetnej veci sa vedie na tunajšom súde trestné konanie sp.zn.5T/94/2015, ktorým rozsudkom zo dňa 22.6.2015 bol spod obžaloby v celom rozsahu oslobodený, s tým, že aktuálne ešte nie je vo veci právoplatne rozhodnuté. Žalobcovia si aj v tomto trestnom konaní uplatnili nárok o náhradu nemajetkovej ujmy, o ktorom ešte tiež nebolo rozhodnuté. Žiadal pripojiť trestný spis tunajšieho súdu sp.zn.5T/94/2015. Na záver vyjadril presvedčenie, že zavinenie na tejto dopravnej nehode, ktorá je predmetom trestného konania nesie v celom rozsahu syn žalobcov a preto navrhol, aby sa s nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy obrátili na príslušnú poisťovňu, z ktorej už predtým dostali plnenie za poškodenie motocykla, nakoľko vozidlo, ktoré on riadil, bolo riadne poistené z titulu zákonného poistenia motorových vozidiel.

3. Dňa 3.4.2017 bolo na tunajší súd doručené vyjadrenie žalobcov zo dňa 31.3.2017, v ktorom okrem iného uviedli, že nesúhlasia s vyjadreniami žalovaného a trvali na tom, že žaloba je dôvodná a ich nároky oprávnené. Poukázali na to, že uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 27.4.2016 bol zrušený rozsudok OS Zvolen v konaní 5T/94/2015, s tým, že vec bola vrátená I.stupňovému súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie. Preto označili tvrdenie žalovaného, že bol spod obžaloby oslobodený, za nepravdivé. Tiež poukázali na to, že v rámci trestného konania súd odkázal ich uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy na civilné konanie. Trvali na tom, že žalovaný zavinil predmetnú dopravnú nehodu tým, že nedal prednosť motocyklistovi I. R. - synovi žalobcov. Z týchto dôvodov žiadali, aby súd rozhodol v zmysle petitu podanej žaloby.

4. Dňa 24.5.2018 bolo na tunajší súd doručené oznámenie o vstupe intervenienta na strane žalovaného zo dňa 22.5.2018, a to spoločnosti KOOPERATIVA poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group, IČO: 00585441 v zmysle ustanovenia § 82 C.s.p., keď tento vstup do konania odôvodnili tým, že majú záujem na výsledku tohto konania, keďže medzi nimi a žalovaným existuje v predmetnej veci zmluvný poistný vzťah založený poistnou zmluvou č.6574498909, s tým, že sa jedná o povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Zároveň si v predmetnom konaní uplatnili náhradu trov konania.

5. Dňa 31.8.2018 formou elektronického podania bolo na tunajší súd doručené vyjadrenie žalovaného, ktorý prostredníctvom svojho právneho zástupcu okrem iného uviedol, že po preštudovaní znaleckého posudku č.38/2014 (USI Žilina), ako i odborného vyjadrenia č.16/2017 (Ing. Blišťan) je možné konštatovať, že odborné vyjadrenie neobsahuje rozpory, ktoré by negovali resp. spochybňovali závery

znaleckého posudku vypracovaného USI Žilina. Technickou príčinou predmetnej dopravnej nehody bola nesprávna technika jazdy motocyklistu z hľadiska rýchlosti jazdy, keď tento v čase začiatku odbočovania vozidla Felicia sa nachádzal v takej vzdialenosti, ktorá bola bezpečná pre podmienky správnej techniky jazdy vodiča motocykla (rýchlosť jazdy 60 km/hod.) vo vzťahu k správnej technike jazdy motocyklistu, teda odbočovaním vozidla Felicia nedošlo k vzniku kolíznej situácie a došlo k daniu prednosti v jazde motocyklistu. V odbornom vyjadrení č.16/2017 sa znalec zaoberal len možnosťou, ktorá by viedla k zabráneniu v zrážke, t.j. iná trajektória pohybu odbočujúceho osobného motorového vozidla zn. Felicia. Uvedené však nepopiera technickú príčinu dopravnej nehody, t.j. nevhodnú techniku jazdy vodiča motocykla. Akákoľvek úvaha o nesprávnej trajektórii jazdy vodiča Škody Felicia je púhou špekuláciou ako by mohlo dôjsť za danej situácie s ohľadom na rýchlosť motocykla k daniu prednosti v jazde, ale nie ako technická príčina nehody. Tiež poukázali na to, že z fotodokumentácie z miesta dopravnej nehody vyplýva, že v čase dopravnej nehody sa na vozovke nachádzalo takmer nerozpoznateľné vodorovné dopravné značenie. V znaleckom posudku č.38/2014 (USI Žilina) je zobrazený pohľad na miesto dopravnej nehody, pričom táto fotodokumentácia je vyhotovená dodatočne po dopravnej nehode a na tejto je viditeľne zreteľne rozpoznateľné vodorovné dopravné značenie, z ktorého vyplýva, že v smere jazdy osobného motorového vozidla Felicia sa po úroveň križovatky nachádza plná čiara a za križovatkou prerušovaná čiara. Ide o stav, ktorý vznikol vytvorením vodorovného dopravného značenia po dátume dopravnej nehody a preto nie je správne posudzovať a vyhodnocovať nehodový dej vo vzťahu k inému dopravnému značeniu, aké sa nachádzalo na vozovke v čase dopravnej nehody. V kontexte uvedeného konštatovali, že odborné vyjadrenie č.16/2017 zo dňa 2.10.2017, vypracované znalcom Ing. Romanom Blišťanom, nemá vplyv na vyhodnotenie a závery predmetnej dopravnej nehody z technického hľadiska a prezentovaný záver odborného vyjadrenia nemá vplyv na právne posúdenie dopravnej nehody. V prípade iného názoru súdu navrhl k danej skutočnosti vypočítať autora znaleckého posudku č.38/2014 z Ústavu súdneho inžinierstva ŽU v Žiline Doc. Ing. Pavla Kohúta, PhD..

6. Súd nariadil vo veci pojednávanie na deň 22.11.2017, ktoré odročil na neurčito bez meritórneho prejednania veci za účelom poskytnutia lehoty právnej zástupkyne žalobcu v I.rade, ktorá mala oznámiť súdu do 15.12.2017, či došlo prostredníctvom ministra spravodlivosti SR k podaniu dovolania proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 26.4.2017 sp.zn.3To/30/2017 spolu s uvedením, či v tejto súvislosti bude mať nejaké procesné návrhy v tomto konaní a potom následne mal súd zväziť ďalší procesný postup v konaní, keď toto pojednávanie bolo odročované na žiadosť právnej zástupkyne žalobcu v I.rade, doručené tunajšiemu súdu dňa 21.11.2017, potom čo dňa 20.11.2017 prevzala právne zastupovanie žalobcu v I.rade. Následne súd nariadil vo veci nový termín pojednávania na deň 29.1.2018, ktorý bol opäť bez meritórneho prejednania veci odročený na nový termín, a to na deň 19.3.2018, z dôvodu zmeny právneho zástupcu žalobcov a na základe ich žiadosti o odročenie pojednávania, doručené tunajšiemu súdu dňa 23.1.2018 s poukazom na kolíziu s inými pojednávaniami nového právneho zástupcu žalobcov. Následne súd odročil bez meritórneho prejednania veci aj pojednávanie vytyčené na deň 19.3.2018, na základe žiadosti právneho zástupcu žalovaného, keďže prevzal právne zastúpenie žalovaného až deň pred pojednávaním, preto s poukazom na to, že nie je oboznámený s vecou a spisovým materiálom, žiadal pojednávanie odročiť. Na základe toho bolo toto pojednávanie odročené na deň 16.5.2018 za účelom poskytnutia lehoty právnenmu zástupcovi žalovaného na prípravu pojednávania a oboznámenie sa so spisom. Súd na pojednávaní dňa 16.5.2018 vec meritórne prejednal a odročil na deň 12.9.2018 za účelom poskytnutia lehoty právnenmu zástupcovi žalobcov na doloženie čitateľnej fotokópie rodného listu syna žalobcov a tiež odborného vyjadrenia ohľadne dopravnej nehody, ako i za účelom výsluchu žalovaného a výsluchu svedka dcéry žalobcov. Na pojednávaní dňa 12.9.2018 súd opätovne vec meritórne prejednal a rozhodol.

7. Súd vykonal dokazovanie na predmetných pojednávaniach listinnými dôkazmi, ktoré vo fotokópiách predložili strany sporu a to: doklady týkajúce sa preukázania získaného vzdelania I. R. z č.l.165-174, fotodokumentáciu z č.l.175-180, lekársku správu K. R. z č.l.181, lekárske správy Q. R. z č.l.182, lekársku správu L. B. z č.l.183, rodný list Pavla Konôpku z č.l.197, odborné vyjadrenie Ing. Romana Blišťana z č.l.198-221, fotodokumentáciu predloženú svedkyňou V. R., tiež vykonal dokazovanie výsluchom svedkyne V. R., výsluchom strán sporu, oboznámil sa s prednesmi právnych zástupcov strán sporu a intervenienta na pojednávaniach a tiež sa oboznámil s obsahom pripojeného spisu tunajšieho súdu sp.zn.5T/94/2015, pričom zistil tento skutkový stav.

Z rodného listu zo dňa 15.2.1984 súd zistil, že v knihe narodení - v rodnej matrike MNV v Z., vo zväzku XX, ročník XXXX, na strane XXX, pod por.č.X je zapísané narodenie I. R. dňa X.X.XXXX, kde ako otec je uvedený K. R., nar. XX.X.XXXX a ako matka Q. R., nar. XX.X.XXXX.

Z dokladov týkajúcich sa dosiahnutého vzdelania syna žalobcov súd zistil, že nimi boli preukázané rôzne typy a stupne dosiahnutého vzdelania syna žalobcov.

Z fotodokumentácie predloženej žalobcami, ako i svedkyňou V. R. mal sú preukázané vzájomné rodinné spolužitie žalobcov so svojim synom vrátane ich najbližšej rodiny od detstva syna žalobcov až po jeho pohreb.

Z lekárskej správy PhDr. Emílie Gajdošovej, klinického psychológa z marca 2018 súd zistil, že sa týka žalobcu v I.rade, pričom z psychologického rozboru vyplýva, že pacient má t.č. znaky post traumatickej afektívnej lability, ktorá sa podieľa na nerovnomernom výkone, znížená frustračná tolerancia, depresívne sklzy pri podnetoch pripomínajúcich syna, významne oslabená záťažová tolerancia, dezinterovaný obraz životného pohľadu do budúcnosti. Striedajú sa pocity hnevu na životné okolnosti so smútkom, ľútosťou. Prežitá trauma je neuspokojivo spracovaná. Pacient sa nedostáva do štádia vyrovnávania sa s traumou, striedavo je v štádiu popretia udalosti, hnevu, depresie, čo nepriaznivo vplyva na kvalitu života a negatívne ovplyvňuje všetky oblasti (psychickú, emočnú, sociálnu, pracovnú, ekonomickú, zdravotnú) Traumatický zážitok k tragickej smrti syna má za následok nepriaznivé zmeny osobnosti, pôvodného osobnostného a výkonového potenciálu. Pacient nedokáže podávať obvyklý psychický, mentálny a fyzický výkon. Má zvýšené riziko vážneho narušenia psychofyzického stavu. Zo záveru vyplýva, že sa jedná o post traumatickú stresovú poruchu, nepriaznivé zmeny osobnosti (dezintegrácia) po traumatizujúcej udalosti. Ťažká depresívna porucha so somatickým syndrómom prolongovaná a komplikovaná smútková reakcia.

Z lekárskej správy MUDr. Arnolda zo dňa 24.1.2018 súd zistil, že sa týka žalobkyne v II.rade, pričom lekár týmto potvrdil, že mu nie je známe, že by dotyčná bola pred rokom 2013 liečená na psychiatrii. Z lekárskej správy MUDr. Eduarda Genzu, psychiatra zo 6.3.2018 súd zistil, že sa týka žalobkyne v II.rade, s tým, že táto je v ambulantnej psychiatrickej starostlivosti od mája 2016 so záverom ...ticko-abolický depresívny syndróm v rámci adaptačnej poruchy po strate blízkej osoby. Nastavená antidepresívna liečba, postupne kombinácia antidepresív s minimálnym efektom vzhľadom ku chronifikácii stavu premorbidnej osobnosti a ... morbidite. Vyšetrenie 1.8.2017 Dr. Gajdošová - nepriaznivé zmeny osobnosti po tragickej strate syna s narušením pôvodného osobnostného a výkonného potenciálu, proťahovaná smútková reakcia v kombinácii s chronifikovanou depresiou ťažkého stupňa. Z psychiatrického hľadiska ide o chronifikované endoreaktívne duševné ochorenie, ktoré výraznou mierou znižuje kvalitu života menovanej. Tiež je tam uvedená medikamentózna liečba a kontrola podľa dohody.

Z lekárskej správy MUDr. Jany Bahledovej z psychiatrickej ambulancie z 25.9.2013 súd zistil, že sa týka žalovaného, s tým, že z nej vyplýva objektívny nález „vedomie lucídne, orientovaný všestranne správne, nálada úzkostná, afektívna labilita, sklzy do lakrimozity, pri rozhovore o traum. udalosti - autonehode, prevládajú tendencie stavať sa do role silného „som v pohode“, smiech cez slzy. Matka udáva, že syn hovoril známym, že by si niečo urobil, čo on aktuálne jednoznačne vylučuje. Nedá sa vylúčiť disimulácia. Myslenie koherentné, bez depres.obsov, zamerané na prežitú traum a jej dopad, ktorý si reálne uvedomuje, pociťuje ľútosť nad tým, čo sa stalo. Prechodne udáva autoakuzácie, tiež neguje, ako i svoje myšlienky, úvahy, „nevidím dôvod, prečo som tu“. Zohľadňujúc heteroanam.údaje od matky, doporučila jeho hospitalizáciu za účelom pozorovania, ktorú však odmietol.“ Ako záver je uvedená porucha prispôsobenia - zmiešaná úzkostná depresívna reakcia ef43-22.

Z odborného vyjadrenia - znalecký úkon č.16/2017, znalca Ing. Romana Blišťana, z odboru doprava cestná, odvetvie: nehody v cestnej premávke, technický stav cestných vozidiel, odhad hodnoty cestných vozidiel zo dňa 2.10.2017 súd okrem iného zistil, že v závere tohto odborného vyjadrenia znalec odpovedal na otázky zadávateľa: (poznámka súdu: JUDr. Nikoleta Oktavcová - advokátka), vzhľadom k tomu, že zo znaleckého posudku USI Žilina č.38/2014 vyplýva, že vodič vozidla Š-Felicia, EČ: P. začal odbočovať pred križovatkou a na vedľajšiu cestu odbočil do jej protismeru, aby určil z technického hľadiska takú trajektóriu pohybu, aby toto vozidlo odbočovalo povoleným spôsobom, teda začalo by odbočovať v križovatke a nejazdilo by do protismerného jazdného pruhu vedľajšej cesty, na ktorú odbočovalo. Znalec na túto otázku odpovedal grafickým znázornením a jeho popisom, podľa ktorého je z tohto obrázku zrejmé, že vodič vozidla Š-Felicia pri dopravnej nehode začal odbočovať cca ..., 2 m (poznámka súdu: táto časť odborného vyjadrenia je nečitateľná) pred hranicou križovatky a po odbočení jazdil v protismernom jazdnom pruhu vedľajšej cesty, na ktorú odbočoval. Podľa zadania zadávateľa vodič mal začať odbočovať až za hranicou križovatky a nemal jazdiť v protismernom pruhu cesty, na ktorú odbočoval. S poukazom na to, na grafickom náčrte zobrazil znalec červenou čiarou trajektóriu pohybu ťažiska predmetného vozidla ako bola reálne pri dopravnej nehode určená v znaleckom posudku USI Žilina č.38/2014 a zelenou čiarou trajektóriu pohybu ťažiska predmetného vozidla podľa vyššie uvedených podmienok určených zadávateľom. Na ďalšiu otázku zadávateľa, aby na základe vypočítaného priebehu nehodového deja v znaleckom posudku USI Žilina č.38/2014 vypočítal,

či by došlo k zrážke vozidla Š-Felicia, EČ: P. s motocyklom Suzuki GSX, EČ: Z., ak by vodič vozidla Š-Felicia odbočoval po povolenej trajektórii pohybu, teda začal by odbočovať v križovatke a nejazdil by do protismerného jazdného pruhu vedľajšej cesty, na ktorú odbočoval, znalec uviedol, že zo simulácie zabránenia vyplýva, že v prípade, ak by vodič Š-Felicia jazdil po trajektórii pohybu vyznačenou zelenou čiarou, ku zrážke by nedošlo. Vozidlá by sa minuli vo vzdialenosti 0,9 m, vodič vozidla Š-Felicia by v čase míňania jazdil okamžitou rýchlosťou 19 km/hod. a nevytvoril by motocyklistovi prekážku. Motocyklista by bez brzdenia jazdil priamym smerom pri pravom okraji vozovky nezmenenou rýchlosťou 86-97 km/hod.. Zo simulácie zabránenia vyplýva, že vodič vozidla Š-Felicia by nehode takto zabránil aj v prípade, ak by vôbec nepozoroval prichádzajúci motocykel. Na poslednú otázku, aby znalec uviedol, či zistenia zo simulácie zabránenia zrážky podľa otázky č.2 majú vplyv na určenie technickej príčiny dopravnej nehody tak, ako bola určená v znaleckom posudku USI Žilina č.38/2014 a ak áno, aby to popísal bližšie, znalec uviedol, že technická príčina dopravnej nehody sú tie prvky nehodového deja, ktoré vznikli v rozpore s technickým výkladom pravidiel cestnej premávky, a ktoré buď vyvolali kolíznú situáciu alebo znemožnili zabrániť dopravnej nehode. Z priebehu nehody, tak ako je vypočítaná jej simulácia v znaleckom posudku USI Žilina č.38/2014 vyplýva, že vodič vozidla Š-Felicia odbočoval doľava takým spôsobom, že vo vzťahu ku skutočnej rýchlosti motocyklistu (cca 86-97 km/hod.) nedal prednosť motocyklistovi, čím vo vzťahu ku skutočnej rýchlosti motocyklistu vyvolal kolíznú situáciu. To, čo vyvolalo kolíznú situáciu, bolo nedanie prednosti v jazde vodiča Š-Felicie, pretože vodič odbočoval nesprávnym spôsobom (červená trajektória pohybu). To, čo vyvolalo kolíznú situáciu, bolo nedanie prednosti v jazde vodiča Š-Felicie a nie jeho prípadná nesprávna trajektória jazdy. Z toho vyplýva, že technická príčina nehody je taká, ako je určená v znaleckom posudku USI Žilina č.38/2014. Nesprávnu trajektóriu jazdy vodiča vozidla Š-Felicia možno vyhodnotiť ako príčinu, prečo došlo k nedaniu prednosti v jazde, ale nie ako technickú príčinu nehody. Z pripojeného spisu Okresného súdu Zvolen sp.zn.5T/94/2015 súd okrem iného zistil, že v tomto konaní bolo rozhodnuté rozsudkom zo dňa 11.12.2015 č.k.5T/94/2015-539, ktorým súd obžalovaného L. B., nar. XX.X.XXXX oslobodil spod obžaloby Okresnej prokuratúry Zvolen, ktorá mu kládla za vinu spáchanie prečinu usmrtienia, ktorý mal spáchať dňa 2.8.2013 tam bližšie popísaným spôsobom, pretože skutok nie je trestným činom. Zároveň súd poškodeného K. R., nar. XX.X.XXXX s nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

Na základe odvolania okresného prokurátora a poškodeného K. R. proti tomuto rozsudku rozhodoval vo veci Krajský súd v Banskej Bystrici, ktorý uznesením zo dňa 27.4.2016 sp.zn.3To/32/2016 zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu v celom rozsahu a vec mu vrátil, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Následne bolo vo veci rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Zvolen zo dňa 5.12.2016 sp.zn.5T/94/2015-584, ktorým súd v trestnej veci obžalovaného L. B., pre prečin usmrtienia, uznal za vinného, pretože dňa 2.8.2013 v čase o 18.25 hod. mimo obce na ceste III/066022, kde je maximálne povolená rýchlosť jazdy 60 km/hod. viedol ako vodič bez vplyvu alkoholu osobné motorové vozidlo Škoda Felicia, ev.č.P. v smere od P. na obec V., okres P., následne pri odbočovaní vľavo na vedľajšiu cestnú komunikáciu na miesto zvané „E. K.“ v rýchlosti vozidla v momente rozpoznateľnosti odbočovacieho manévru cca 31 km/hod. nedal prednosť vjazde motocyklistovi N. I. R., nar. X.X.XXXX, ktorý jazdil na motocykli Suzuki GSX, ev.č.Z. po ceste III/066022 v opačnom smere, teda od V. do P. rýchlosťou 86-97 km/hod. na začiatku jeho reakcie na odbočujúce vozidlo vo vzdialenosti 37-41 m a došlo k ich vzájomnej zrážke, pri ktorej motocyklista N. I. R. utrpel smrteľné zranenie, teda inému z nebanlivosti spôsobil smrť, čím spáchal prečin usmrtienia podľa § 149 ods. 1 Trestného zákona a za to bol odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov, pričom súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil a určil skúšobnú dobu vo výmere 18 mesiacov. Zároveň poškodeného K. R., nar. XX.X.XXXX s nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že bolo zistené zo znaleckého posudku č.38/2014, že v okamihu, kedy vodič vozidla Škoda Felicia začal vykonávať odbočovanie vľavo, bol motocyklista v dostatočnej vzdialenosti na to, aby nedošlo k vzniku kolíznej situácie za predpokladu, že by sa motocyklista pohyboval správnou technikou jazdy (dovolenou rýchlosťou 60 km/hod.). V okamihu, kedy vodič vozidla Felicia začína odbočovací manéver, bola vzdialenosť motocykla a vozidla Felicie taká, že ak by sa motocyklista pohyboval rýchlosťou 60 km/hod. a vôbec by nebrzdil, tak by nedošlo k nárazu, pretože odbočujúce vozidlo by stihlo odbočiť popred prichádzajúci motocykel. Ak by motocyklista po reakcii brzdil nenáhle (s polovičným spomalením), došlo by k bezpečnému minutiu vozidla a motocykla. Motocykel mal v momente nárazu rýchlosť cca 65-78 km/hod.. Technickou príčinou dopravnej nehody, v prípade, ak obžalovaný má povinnosť predpokladať pohyb vozidiel po hlavnej ceste rýchlosťou výrazne vyššou (86-97 km/hod.) ako je rýchlosť pre daný úsek maximálne povolená (60 km/hod.), bola nesprávna technika jazdy obžalovaného (nedanie prednosti vjazde) a nesprávna technika jazdy vodiča motocykla

(rýchlosť jazdy vyššia ako je maximálne povolená rýchlosť) a v prípade, ak obžalovaný uvedenú povinnosť nemá (nemusi predpokladať pohyb vozidiel po hlavnej ceste rýchlosťou výrazne vyššou 86-97 km/hod.) ako je rýchlosť pre daný úsek maximálne povolená (60 km/hod.), potom technickou príčinou dopravnej nehody bola nesprávna technika jazdy vodiča motocykla. Z výsluchu znalca Doc. Ing. Pavla Kohúta, PhD. na hlavnom pojednávaní vyplynulo okrem iného, že pri rýchlosti akou sa motocyklista pohyboval by obžalovaný nehode zabránil len tak, že by neodbočoval, ale odbočil by až po prejdení motocyklistu. Tiež vyhodnocovali danie prednosti vjazde, pričom dospeli k záverom, že ak by sa motocyklista pohyboval maximálne povolenou rýchlosťou a obžalovaný by začal odbočovať, tak by mu dal prednosť vjazde. Pri uvedenej rýchlosti, ktorou sa motocyklista pohyboval, ale k daniu prednosti vjazde zo strany obžalovaného nedošlo. Ostáva teda otázkou právnou, či má obžalovaný predpokladať pohybujúce sa motorové vozidlo resp. motorku vyššou rýchlosťou, a ak áno, tak príčinou dopravnej nehody boli 2 skutočnosti, a to rýchlosť motocyklistu a nedanie prednosti vjazde zo strany obžalovaného. Ak obžalovaný ale takúto povinnosť nemá, tak príčinou dopravnej nehody bola len rýchlosť motocyklistu. Na doplňujúcu otázku znalec uviedol, že technika jazdy obžalovaného bola vyhodnotená najmä vo vzťahu k motocyklistovi. Vodič sa zaradil k ľavému okraju vozovky, pričom ak by na ľavej strane odbočovacej cesty stálo nejaké motorové vozidlo, tak by tak nemohol odbočovať, pretože tam bolo málo miesta. Táto skutočnosť ale nezohráva žiadnu úlohu vo vzťahu k predmetnej nehode s motocyklistom. Ak by ale vyhodnocovali napr. inú dopravnú situáciu, tak takéto odbočovanie by bolo zrejme nesprávne. V odôvodnení tohto súdneho rozhodnutia je konštatované, že príčinou dopravnej nehody bol jednak nesprávny odbočovací manéver obžalovaného (porušenie § 19 ods. 4 zákona o cestnej premávke) a jednak prekročená povolená rýchlosť N.. I. R. (porušenie § 16 ods. 1 zákona o cestnej premávke), teda zavinenie na dopravnej nehode mali obaja menovaní. Zároveň ale bolo konštatované, že obžalovaný L. B. svojim konaním naplnil všetky obligatórne zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1 Trestného zákona, pretože inému z nebanlivosti spôsobil smrť. Súd konštatoval, že pri ukladaní druhu trestu a jeho výmery prihliadol na okolnosti spáchania skutku, ako aj na spoluzavinenie N.. I. R.Ô., tak ako to bolo odôvodnené vyššie. Zároveň tiež súd konštatoval, že v adéznom konaní si riadne a včas uplatnil nárok na náhradu škody poškodený K. R., ktorý svoj nárok aj vyčísliť, ale súd s poukazom na § 288 ods. 1 Trestného poriadku poškodeného s jeho nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie, pretože vzhľadom na spoluzavinenie N.. I. R. by bolo treba na rozhodnutie o povinnosti na náhradu škody vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré presahuje potreby trestného stíhania a predĺžilo by ho. Zároveň súd poukázal na to, že z inej jeho činnosti zistil, že na tunajšom súde je pod sp.zn.10C/170/2016 vedené civilné konanie o náhradu nemajetkovej ujmy, v ktorej ako žalobca vystupuje K. R..

Krajský súd v Banskej Bystrici o odvolaniach okresného prokurátora a poškodeného K. R. proti rozsudku Okresného súdu Zvolen zo dňa 5.12.2015 sp.zn.5T/94/2015 rozhodol rozsudkom zo dňa 26.4.2017 sp.zn.3To/30/2017, ktorým zamietol odvolanie poškodeného Jozefa Konôpku a výrok o náhrade škody sa tak ponechal nedotknutý a zároveň zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o treste, pričom rozhodujúc sám odsúdil obžalovaného na trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov, s tým, že zároveň obžalovanému výkon trestu podmienenečne odložil a určil skúšobnú lehotu vo výmere 18 mesiacov a tiež uložil obžalovanému aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na 1 rok.

Z prednesu právneho zástupcu žalobcov na pojednávaní súd zistil, že sa v celom rozsahu pridržali podanej žaloby, ako aj ich ďalších vyjadrení a nad rámec toho k veci uviedol, že čo sa týka právnej kvalifikácie žalobcovia odvodzujú nárok od ustanovenia § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka v spojení s § 13 Občianskeho zákonníka. Zvýraznil, že bolo narušené právo žalobcov na naplnenie ich vzťahu rodič - dieťa, s tým, že tento vzťah bol v konkrétnom prípade naplnený citmi a láskou a strata syna žalobcov spôsobila, že zostali paralyzovaní a sú touto záležitosťou doteraz traumatizovaní. Pokiaľ ide o výšku uplatneného nároku, uviedol, že nie je možné kvantifikovať hodnotu ľudského života a v tej súvislosti ani stratu vzťahu rodič a dieťa, avšak nakoľko toto bolo potrebné nejakým spôsobom vyčísliť, odhadli to na sumu 20.000,- €, avšak ani táto podľa ich názoru nezodpovedá strate, ktorú utrpeli, avšak odvíjalo sa to od ustálenej súdnej praxe v obdobných sporoch. V reakcii na vyjadrenie intervenienta na pojednávaní právny zástupca žalobcov uviedol, že žalobcovia neporušili žiadnu právnu alebo akúkoľvek inú povinnosť a v konaní z ich strany nebol preukázaný spoluzaviniujúci faktor. Škodová udalosť, od ktorej odvodzujú svoje nároky, bola protiprávnym konaním takej intenzity, ktoré naplnilo znaky skutkovej podstaty trestného činu, čiže na strane žalovaného bola konštatovaná trestnoprávna zodpovednosť. Predmetný trestný rozsudok Okresného súdu Zvolen je pre toto konanie záväzný, s tým, že v rámci trestného konania boli vyhodnotené všetky dôkazy vrátane výpovede svedka pána Z. pojednávajúcom o spôsobe odbočovacieho manévru žalovaného a z tohto trestného rozsudku vyplýva jednoznačne, že príčinou

dopravnej nehody bolo nedanie prednosti vjazde na strane žalovaného. Tiež z predloženého odborného vyjadrenia vyplýva, že žalovaný uskutočnil nesprávnym spôsobom odbočovanie. Nespochybujú, že motocyklista išiel rýchlejšie ako mal, ale jeho konanie by mohlo byť vyhodnotené len ako priestupok, s tým, že pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy už na túto skutočnosť prihliadli. Poukázal pritom na rozhodnutie Okresného súdu Zvolen sp.zn.16C/102/20213 zo dňa 19.4.2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 26.4.2018 sp.zn.16Co/148/2017, kde bola odškodňovaná nemajetková ujma uplatňovaná dieťaťom voči škodcovi za stratu otca pri dopravnej nehode. Bola mu prisúdená čiastka 20.000,- €, hoci dieťa nežilo v spoločnej domácnosti s otcom, vzhľadom na narušené vzťahy medzi ním a matkou a tiež u otca bolo zistené v krvi 2,8 ‰ alkoholu, s tým, že otec mal vedomosť, že aj šofér pred jazdou požil alkohol a napriek tomu s ním nastúpil do vozidla. Tiež poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn.7Cdo/170/2016 z 30.1.2018, kde tiež bola priznávaná nemajetková ujma. Uplatňované boli nároky vo výške 40.000,- € a 2x po 20.000,- €, s tým, že v oboch prípadoch bola zaviazaná na plnenie aj poisťovňa, pričom v druhom prípade bolo dovolanie najvyšším súdom odmietnuté. S poukazom na tieto skutočnosti mal za to, že náhrada nemajetkovej ujmy zo strany žalobcov je opodstatnená tak do základu, ako i výšky, s tým, že rozsah dokazovania je podľa jeho názoru limitovaný záväzným rozsudkom v rámci trestného konania.

Z prednesu právneho zástupcu žalovaného na pojednávaniach súd zistil, že sa v celom rozsahu pridržali písomných vyjadrení a nad rámec toho k veci uviedol, že v mene žalovaného vyslovuje hlbokú úprimnú sústrasť žalobcom ako pozostalým a tiež celej rodine, s tým, že žalovaný si napriek svojmu mladému veku dostatočne uvedomuje traumu, ktorá bola celým týmto žalobcom spôsobená, avšak aj on pritom utrpel traumu, ktorú rieši v podstate doteraz, keď bezprostredne po nehode mal aj samovražedné sklony. Hospitalizáciu odmietal a vyrovnával sa s tým po svojom tak, že sa uzavrel do seba, preto aj jeho postoj bol taký, že nechcel prísť do kontaktu s pozostalými, čo bolo spôsobené týmto jeho psychickým stavom. Uviedol, že nespochybujú závažnosť následku, ktorý bol dopravnou nehodou spôsobený. Odkázal však na ustanovenie § 13 OZ, v zmysle ktorého pri výške náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sa špecifikujú 2 kritériá, a to jednak závažnosť následku, ale druhým kritériom sú aj okolnosti, za ktorých k udalosti došlo. V tejto súvislosti poukázal na závery znaleckého posudku vypracovaného v rámci trestného konania znalcom Doc. Kohútom. Vzhľadom na to je teda otáznou miera zavinenia žalovaného, s tým, že táto bola preskúmaná aj v rámci trestného konania, pričom pôvodne bol žalovaný oslobodený v trestnom konaní, hoci nakoniec bol uznaný vinným, a to najmä s poukazom na to, že bolo vyhodnotené, že žalovaný nedostatočne predpokladal možnosť závažného porušenia dopravných predpisov iným účastníkom cestnej premávky. Bez ohľadu na to si však žalovaný je vedomý toho, že je povinný zmierniť ujmu, ktorá bola žalobcom touto dopravnou nehodou spôsobená, avšak zároveň poukázal na majetkové pomery žalovaného, ktoré nezodpovedajú nárokom žalobcov. Súhlasil s tým, že sa nedá kvantifikovať strata blízkeho človeka, avšak pre účely súdneho konania je toto nutné nejakým spôsobom vyčísliť a preto poukázal na rozhodnutia súdov v obdobných veciach, konkrétne Najvyššieho súdu SR vo veci sp.zn.1Cdo/77/2009, ako i rozsudku Krajského súdu v Nitre sp.zn.5Co/182/2013, kde boli priznané oveľa nižšie odškodnenia, konkrétne vo výške 6.638,78 € resp. vo výške 10.000,- €, s tým, že v prvom prípade zavinenie osoby, ktorá utrpela smrteľné zranenie bolo konštatované len v tom zmysle, že sa jednalo o chodca, ktorý nebol označený a išiel po nesprávnej strane cesty a vo vzťahu k druhej veci sa priznávala náhrada nemajetkovej ujmy pozostalému manželovi a 2 maloletým deťom, ktorí žili so zomrelou v spoločnej domácnosti. S poukazom na tieto skutočnosti navrhol, aby súd priznal žalobcom vo vzťahu k žalovanému náhradu nemajetkovej ujmy v sume 7.000,- € každému zo žalobcov. V reakcii na vyjadrenie právneho zástupcu intervenienta a právneho zástupcu žalobcov na pojednávaní ešte k veci uviedol, že sa stotožňujú s vyjadrením právneho zástupcu intervenienta, s tým, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné posúdiť aj v súvislosti s príčinou dopravnej nehody, od ktorej sa nárok odvodzuje, keď aj v rámci trestného konania s odkazom na znalecké dokazovanie bola ako technická príčina dopravnej nehody vyhodnotená nesprávna technika jazdy na strane motocyklistu, keďže u neho došlo k prekročeniu maximálnej povolenej rýchlosti. Podľa jeho názoru takáto udalosť sa môže stať každému vodičovi a je samozrejme potrebné na to nazerať z ľudského hľadiska, ale zotrval na tom, že u žalovaného hoci zavinenie podľa právneho posúdenia bolo dané, de facto skutkovo tam zavinenie nie je. Tiež uviedol, že má vedomosť o tom, že existujú hoci zatiaľ neprávoplatné rozhodnutia súdov, kde sa vôbec nepriznávala náhrada nemajetkovej ujmy napriek existencii odsudzujúceho trestného rozsudku, s poukazom na skutkové okolnosti, za ktorých k protiprávnemu konaniu došlo. Z týchto dôvodov žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

Z prednesu právneho zástupcu intervenienta na pojednávaní súd okrem iného zistil, že rozporujú nárok uplatnený v konaní v celom rozsahu, keď s poukazom na skutkové okolnosti nemožno takýto nárok na náhradu nemajetkovej ujmy priznať, keďže podľa ich názoru z výsledkov znaleckého dokazovania

vykonaného v rámci trestného konania vyplýva, že základnou technickou príčinou dopravnej nehody bola nesprávna technika jazdy motocyklistu, konkrétne prekročenie povolenej rýchlosti o 30 km/hod. a až druhotnou príčinou bolo nedanie prednosti vjazde zo strany žalovaného. Skutočnosť, ako dlho mal žalovaný vodičské oprávnenie resp. v akom mieste odbočoval, neboli v rámci znaleckého dokazovania konštatované ako základná technická príčina dopravnej nehody, čiže predovšetkým na strane motocyklistu došlo tak k porušeniu dopravných predpisov, ako i ustanoveniu § 415 OZ predstavujúce generálnu prevenciu vzniku škody. Keďže zásah do osobnostných práv žalobcov bol vyvolaný prvotne nesprávnou technikou jazdy motocyklistu, navrhli žalobu v celom rozsahu zamietnuť a priznať im náhradu trov konania v plnom rozsahu, hoci ľudsky im je ľúto straty ľudského života ku ktorej došlo a v tom zmysle nespochybujú, že na strane žalobcov došlo k zásahu do ich osobnostných práv, keďže došlo k strate vzťahu s ich dospelým synom. K rozhodnutiam Okresného súdu Zvolen resp. Krajského súdu Banská Bystrica, ktoré predložil právny zástupca žalobcov na pojednávaní uviedol, že z odôvodnenia týchto rozhodnutí tiež vyplýva, že súd skúmal okolnosti predmetnej dopravnej nehody a mieru zavinenia a na základe toho zmoderovoval výšku uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy z pôvodnej sumy 50.000,- € na sumu 20.000,- €, nakoľko bola tiež konštatovaná spoluvina zosnulého. Pre prípad, že by sa súd nestotožnil s ich právnym názorom ohľadne zamietnutia žaloby, žiadal, aby súd využil aspoň svoje moderačné právo a znížil výšku uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy.

Z výsluchu žalobcu v I.rade na pojednávaní súd okrem iného zistil, že on ako každý rodič sa tešil z narodenia syna, pričom sa ho snažili čo najlepšie vychovať. Mali spoločné aktivity, chodili na ryby, na hríby a teraz mu to všetko pripomína. Spolu tiež pracovali v dielni, na poli, pomáhal im, keď sa doviezlo drevo alebo uhlie a teraz si uvedomuje, že aj vzhľadom na ich vek a zdravotný stav im nebude mať kto pomôcť, keď napr. v nemocnici vidí, že syn dovezie otca, tak si to všetko uvedomuje. V podstate nebol deň, keď by sa spolu aspoň neboli porozprávali. V súčasnosti má z toho zdravotné problémy a je na invalidnom dôchodku. Syn skončil gymnázium, potom študoval v Bratislave na podôstojníckej škole, teda jednalo sa o policajnú školu, potom študoval v Banskej Bystrici, aj v Prahe na vysokej škole si robil doktorát, ale to už bohužiaľ nedokončil. Oni sa obidve deti snažili podporovať v štúdiu. Na otázky právneho zástupcu žalobcov uviedol, že oni bývajú v rodinnom dome. Syn bol zamestnaný na dopravnom inšpektoráte na „nehodovke“ ako nadporučík a v ten deň išiel akurát do služby, ale už tam bohužiaľ nedošiel. Zobral na vedomie, že sa im právnik žalovaného teraz ospravedlnil, ale podľa neho malo ospravedlenie prísť priamo od žalovaného alebo aspoň jeho rodičov, napr. aspoň cez sms. Syn mal v čase nehody priateľku, boli spolu asi 6 rokov a plánovali svadbu, ku ktorej už teda bohužiaľ nedošlo. On vtedy býval vo svojom rodinnom dome, mal auto, motorku, ktoré zvykli spolu opravovať. Ten dom syn mal tiež v Stožku, v tej istej obci, kde bývajú aj oni, vzdialenosť bola asi nejaké 2-3 km. V tom dome býval syn posledné 3 roky, predtým aj s priateľkou bývali s nimi v ich rodinnom dome a až potom sa osamostatnili. Oni majú ešte druhé dieťa dcérku, ktorá má 32 rokov. Na záver žalobca uviedol, že podľa jeho názoru je jednoznačné, že nehodu zaviniel žalovaný, keď odbočoval nesprávne a keby odbočoval tak ako mal, k nehode by vôbec nedošlo, tak ako to vyplýva aj z toho odborného vyjadrenia, s tým, že ak aj syn išiel tuhšie ako mal, tak by sa v takom prípade nič nebolo stalo, hoci je otázne ako to bolo, lebo oni boli ten rok v šoku a nič neriešili.

Z výsluchu žalobkyne v II.rade na pojednávaní súd okrem iného zistil, ona bola I. mama, vychovávala ho od narodenia a vždy sa domov tešila na deti. I. bol dobrý syn, darilo sa mu v škole, skončil gymnázium, absolvoval vojenskú službu, kde bol tiež úspešný a dostal ponuku, aby tam zostal. Prijali ho ale aj do polície a ona sa z toho tešila, lebo bola by smutná ako mama, keď by ho dlho nevidala ako vojaka, ak by niekde slúžil. Po prijatí do polície začal študovať na policajnej akadémii, externe aj v Banskej Bystrici, aj na univerzite v Prahe. Bola na neho hrdá aký život viedol, aké mal názory, radil aj im. Celkovo jej dodával energiu, ešte aj 3 hodiny pred nehodou. Veľmi jej stále chýba a v podstate ona žije len zo spomienok. Nikdy nevie povedať, že zomrel, pre ňu iba odišiel. Vybavuje si akú mal mimiku, ako sa smial a ako im so všetkým pomáhal. Volávali si, podporoval ich a vždy im hovoril, že im vynahradí to krásne detstvo, ktoré mu dali. Jej život sa zmenil, keď jej prišli povedať, že už nie je a život sa zmenil na bezcenný, prestala jesť, život pre ňu prestal mať zmysel. Pamätala si ako jej mi povedal, že mu prideliť v práci motorku a že potom si aj nejakú kúpil. Hovoril, že má toho veľa v práci, v škole, že si občas potrebuje vyvetrať hlavu a niekam ísť, napr. k vode, ale ona sa na neho vždy hnevila, že ho ani nevypraví, keď príde k nim na motorke, aj mu zakázala s tým u nich parkovať. Keď sa to stalo, tak ona to celé ani nevnímala, ani pohreb, až potom niekoľko týždňov po pohrebe si začala vlastne uvedomovať čo sa vlastne stalo a o čo prišla. Keď aj ona bola v Rakúsku, keď tam robila, tak on jej denne volal, podporoval ju a aj vďaka tomu vtedy všetko zvládala a teraz ju naopak všetko zloží, všetko jej ho pripomína a zo všetkého sa rozcitolivie. Doteraz užíva lieky na depresiu. Na odporúčanie lekárov s manželom absolvovali kúpeľnú liečbu, ale to všetko len zmiernuje príznaky, ale nič sa nerieši. V podstate už žije len pre dcéru, ale stále má myšlienky

na to, že na čo žiť ďalej. Sama je vodička už 35 rokov. Vie, že sa to môže stať každému, ale čakala aspoň nejaké ospravedlnenie, nejaký prejav ľútosť. Podľa nej by vždy mal vodič dať prednosť, keďže nemôže vedieť ako ten oproti ide rýchlo. Ved' aj on hovoril, že I. videl, ale myslel si, že to stihne. Odkedy sa to stalo nebolo dňa, že by neplakala, nie je schopná napr. uvariť jeho obľúbené jedlá. Keď teraz v Rakúsku ľudia kupujú niečo deťom ako darček, tiež by mu chcela niečo kúpiť, ale už mu môže kúpiť len kahance a kvety na hrob. Celý jej život už robí veci len mechanicky, nie je schopná sa z ničoho tešiť, prečítať knihu alebo dopozerať film. Stále jej myšlienky ubiehajú k I.. Podľa nej tá bolesť nikdy neprejde. Vie, že nie je jediná, ktorej sa také niečo stalo a keď sa to stane niekomu inému, tak sa hovorí, že sa musí žiť ďalej, ale sama to nedokáže. Keby nebolo dcéry, nevie čo už by robila. Na záver uviedla, že si je vedomá toho, že žalovaný to nechcel spraviť, ale nemôže sa stotožniť s tým, že on sa cíti nevinný. Ona vychádzala z toho, čo im od začiatku hovoril riaditeľ polície I. kolega, že on žiadnu chybu neurobil a oni mu verili, aj keď teraz sa musí vychádzať z toho, že išiel tou 90, hoci sa jej to nezdá, keďže sú tam svedkovia, ktorí išli za ním a teda má pochybnosti ako by ho na 700 m úseku nestratili z dohľadu.

Z výsluchu žalovaného na pojednávaní súd okrem iného zistil, že sa necíti vinný, hoci ho to veľmi mrzí. Bohužiaľ sa to stalo, buď jeho vinou alebo aj vinou niekoho iného. Je mu to hrozne ľúto. Spočiatku plakával deň, noc, kým sa z toho ako tak dostal, ale myslí si, že to už nikdy nebude úplne v poriadku. V podstate hneď, keď sa to stalo, tak vystúpil z auta, videl ležať na zemi človeka v prilbe a od toho momentu začal s oživovaním a potom až keď prišli iní ľudia, tak to za neho zobrali, pretože jemu bolo fyzicky zle, zvracal niekoľkokrát, plakal. Mal problém sa s tým nejako vyrovnáť. Raz navštívil psychiatricku, ale viac tam nechcel chodiť. Keby vedel, čo sa stane, tak sa na tej ceste s autom ani nepohne. Keď prišiel na tú križovatku, tak v diaľke videl tú motorku, že tam ide, ale mal za to, že je to ďaleko a že stihne odbočiť. Uviedol, že v čase, keď sa stala nehoda, mal vodičský preukaz asi mesiac a bol na skupinu B. Za ten mesiac chodil pravidelne na týždňovky do Bratislavy a raz bol na dovolenke v Dolnej Strehovej. Na otázku právneho zástupcu žalobcov, z čoho by vedel uhradiť tú sumu, ktorú navrhoval priznať žalobcom po 7.000,-€, uviedol, že pracuje v Českej republike, má pracovnú zmluvu a teda bol by to ochotný a schopný splácať. Vozidlo, na ktorom jazdil v čase nehody mal požičané od suseda a jazdil s ním celý ten mesiac. Na otázku, aby podrobnejšie opísal ten odbočovací manéver, uviedol, že prišiel na križovatku, spomalil, dal blinker a odbočil. Na otázku právneho zástupcu žalobcov, či pri odbočovaní zašiel do protismeru, teda pri zaraďovaní sa po odbočovaní na vedľajšiu cestu, uviedol, že si to nepamätá.

Z výsluchu svedka - dcéry žalobcov N.. V. R. súd okrem iného zistil, že toto nebola u nich prvá tragédia, ktorá sa v rodine stala. Keď mala mamina 12 rokov, tak jej zomrela mama a keď mala 27 rokov, tak aj oco a potom prišla aj o brata a sestru a tiež otec už nemá ani jedného z rodičov, ale čokoľvek sa stalo, tak sa nikdy nezospali. Trvalo to síce niekedy dlhšiu, niekedy kratšiu dobu, ale po čase začali normálne fungovať. Až I. nehoda zmenila ich život. Oni boli úzko prepojení. V čase, keď sa narodil, mala mamina 20 rokov a oco 23 rokov, stali sa rodinou a snažili sa ich ako deti čo najlepšie vychovať. Paľko sa o všetko zaujímal, už keď bol dieťa, mamina ho naučila piecť bábovku, vyšívať krížiky, otec ho zase naučil robiť si všetko sám, fungovali ako rodina, chodili spolu na dovolenky, boli pri mori, chodili na hríby, spolu robili aj veci okolo domu, kde bývali a preto je tam stále veľa spomienok, napr. že pomáhal robiť plot a pod.. Asi po roku od tej nehody rodičia pochopili, že musia nejakú sa pohnúť vpred a začali rekonštruovať ten dom. Nehoda sa stala v piatok, pamätala si, že jej volal ocino, že mal I. nehodu a neprežil ju. Nechcela tomu uveriť a kým hľadala nejaké spoje z Bratislavy domov, tak mu ešte medzitým niekoľkokrát volala, že či je to pravda a uverila až keď počula v pozadí kričať maminu „môj I.“. Mamina sa zosypala, museli jej volať záchranku, mala šokový stav a to sa opakovalo aj na druhý deň, keď nebola schopná ovládať telo. Oni medzitým s otcom chodili zabezpečovať veci okolo pohrebu. Bolo hrozné, keď mali vybrať truhlu, pretože žiadna nebola dosť dobrá, lebo v žiadnej ho nechceli pochovať. Oni to všetci neboli schopní psychicky zvládnuť, pomáhali im susedia, snažili sa, aby nikdy mamina s otcom nezostali sami, aby niekto bol pri nich. Tú udalosť im prišiel oznámiť I. kolega, riaditeľ. Vyhodnotil to v tom zmysle, resp. oni k tomu tak pristupovali doma, že to zapríčinil mladý neskúsený šofér, ktorý precenil svoje sily. Sám I. pracoval ako dopravný nehodovkár a keď počul kolega, že sa tam stala nehoda, tak tam on ani nešiel, lebo mal za to, že každú chvíľu on príde do služby preberie to. Spomenula si na moment, keď chceli ísť rodičia do márníce, tak im to umožnili, s tým, že to bola taká dlhá chodba a na konci bola truhla a k nej došla mamina po kolenách. Boli to emócie, ktoré telo, ani hlava nedokázali prijať a v podstate zo 2 roky neboli schopní normálne fungovať. Keď už aj po čase prišli momenty, že sa na niečom zasmiali alebo sa z niečoho potešili, tak hneď nastúpili výčitky svedomia a vlastne doteraz majú obaja rodičia depresie. Mamina bola istý čas v stave, že stále dookola dávala tie isté otázky, aj keď už mala na ne odpoveď a tak im poradila ona, aby navštívili psychológa, najprv išla mamina, potom povedala, že to bolo dobré rozhodnutie, tak nahovorila aj otca, a teraz asi raz za mesiac obaja navštevujú psychiatra, berú antidepresíva. Prvé 3 roky boli asi najhoršie. Nie že by to teraz bolo dobré, ale tie boli najkomplikovanejšie pre všetkých. Obaja

sú už na plnom invalidnom dôchodku, pretože neboli schopní v rámci práce fungovať a sú na invalidnom dôchodku s psychiatrickou diagnózou. Asi najhoršie prežívajú to, že I. býval od nich 2 km, zvykol sa tam zastaviť na kávu, na pohár vína, niečo urobiť, pokosiť, prísť si opekať, keď boli v nemocnici, tak sa tam zastavil na návštevu. Rodičia si uvedomujú, že sú čím ďalej starší a budú na tom zdravotne len horšie a nebude nik kto by sa o nich mohol postarať resp. o dom, pretože ona býva v Bratislave a nie je možné, aby každý víkend chodila domov. Čiže uvedomili si, že ostali sami, vychovali syna, I. mal v čase nehody 29 rokov a mali za to, že im to začne tú výchovu vracat' a teraz sa musia spoliehať len sami na seba. Na záver uviedla, že I. bol taký človek, čo vyžaroval okolo seba auru a tak pôsobil na ľudí. Z rodičovského domu sa brat odsťahoval, keď mal asi 24 rokov, v podstate sa odsťahovali naraz do takých bytov, čo vedľajšia obec C. ponúkala mladým. Ona tam bývala s priateľom a on tiež s priateľkou vo vedľajšom byte, ale často bývali u rodičov, lebo oni buď potrebovali s niečím pomôcť alebo oni často chodili k nim, nosili im nejaké koláče, tanierne alebo čo nemali, čo potrebovali. V podstate sa nevedeli zmieriť s tým, že sa ako deti osamostatnili. Čo sa týka študijných výsledkov brata, uviedla, že na základnej škole zo začiatku nebol veľmi dobrý žiak, ale potom si našiel kamaráta, čo bol čistý jednotkár a to ho potiahol. Na strednú školu išiel preto na gymnázium a po ukončení nechcel ísť na vysokú, tak išiel na vojnu a po návrate z nej si dal prihlášku do polície. Potom popri robote začal študovať na vysokej škole v Banskej Bystrici andragogiku, kde skončil bakalára a pokračoval v Prahe na magisterskom štúdiu. Tiež chodil do Bratislavy do dôstojníckej školy, s tým, že nehoda sa stala v lete a on mal byť od januára vymenovaný za kapitána, z čoho sa tešil, že bude najmladší kapitán v banskobystričskom kraji. On chcel proste veľa stihnúť a stále napredovať.

8. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 13 ods. 1 OZ, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadostučinenie.

Podľa § 13 ods. 2 OZ, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadostučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa § 13 ods. 3 OZ, výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Podľa § 420 ods. 1 OZ, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

Podľa § 193 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“), súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

9. Vychádzajúc z uvedených skutkových zistení a ustanovení právnych predpisov dospel súd k názoru, že žaloba žalobcov je čiastočne dôvodná.

Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že žalobcovia boli rodičmi I. R., nar. X.X.XXXX, ktorý pri predmetnej dopravnej nehode, ktorá sa stala dňa 2.8.2013 utrpel smrteľné zranenia.

Táto dopravná nehoda bola riešená na Okresnom súde Zvolen v rámci trestného konania, keď po tom, čo bol nadriadeným Krajským súdom v Banskej Bystrici zrušený rozsudok tunajšieho súdu, ktorým súd žalovaného spod obžaloby oslobodil, bol následne v tomto konaní rozsudkom tunajšieho súdu zo dňa 5.12.2016 sp.zn.5T/94/2015 žalovaný uznaný za vinného, z toho, že inému z nebanlivosti spôsobil smrť, čím spáchal prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1 Trestného zákona, keď došlo k vzájomnej zrážke osobného motorového vozidla, ktoré viedol ako vodič s motocyklom, ktorý viedol N. I. R., jazdici na motocykli rýchlosťou 86-97 km/hod., potom čo tomuto nedal prednosť vjazde.

Žalobcovia sa podanou žalobou domáhali nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, s tým, že každý žalobca si voči žalovanému uplatnil nárok vo výške 20.000,- €, pričom v priebehu konania žalobcovia prostredníctvom svojho právneho zástupcu ustálili, že tohto nároku sa domáhajú v zmysle § 11 Občianskeho zákonníka v spojení s § 13 Občianskeho zákonníka, čiže nárok nebol uplatnený z titulu tzv. postmortálnej ochrany osobnosti zomrelého v zmysle § 15 Občianskeho zákonníka, ale v zmysle ochrany osobnosti pozostalej osoby - žalobcov.

Súd vychádzal z toho, že základ nároku žalobcov bol daný a preukázaný tým, že súd v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 193 C.s.p. bol viazaný rozhodnutím tunajšieho súdu v trestnom konaní ohľadne toho, že žalovaný spáchal predmetný trestný čin, konkrétne prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1 Trestného zákona, pričom sa jednalo o nedbanlivostný trestný čin a v dôsledku tohto došlo k zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcov a tento zásah následne založil právo domáhať sa ochrany osobnosti voči žalovanému, aj formou náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Súd mal za to, že žalovaný týmto svojim hoci nedbanlivostným konaním zasiahol do práva na ochranu osobnosti žalobcov, pričom v danom prípade nepostačuje zadosťučinenie podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keďže týmto bolo závažným spôsobom zasiahnuté do osobnostného práva žalobcov vyplývajúceho z § 11 Občianskeho zákonníka, medzi ktoré patrí právo na ochranu na súkromný a rodinný život. Porušením dopravných predpisov zo strany žalovaného došlo k tomu, že žalobcovia zo dňa na deň, náhle a nepredvídateľne prišli o jednu z najdôležitejších osôb svojho života, svojho syna, ktorý zomrel vo veku 29 rokov.

Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že vzájomný vzťah žalobcov a ich syna bol na veľmi dobrej úrovni a aj keď v čase nehody už nežili v spoločnej domácnosti, v podstate boli v dennodennom minimálne telefonickom kontakte. V konaní nebolo zistené, že by mali medzi sebou akékoľvek konflikty. Žalobcovia ako rodičia boli hrdí na spôsob života aký tento viedol, že dosahoval úspechy v zamestnaní a tiež pokiaľ ide o jeho osobný život, mal v tom čase dlhoročnú priateľku, s ktorou plánoval spoločnú budúcnosť a svadbu. Tiež súd považoval za preukázané, že im syn poskytoval potrebnú pomoc a že aj v tom čase boli v úzkom kontakte. Rovnako súd zastáva názor, že žalobcovia tvorili spolu so svojim synom a tiež so svojou dcérou fungujúce rodinné spoločenstvo, keď aj v období detstva a dospelovania trávili spoločne čas, v dôsledku čoho sa medzi nimi vytvorili silné citové väzby. Tieto skutočnosti spôsobili, že smrťou syna sa im úplne zmenil život, stratili zmysel života, pričom s touto traumou sa v podstate doteraz nevysporiadali, hoci od tejto tragickej udalosti uplynulo už 5 rokov. Táto udalosť významným spôsobom zasiahla tak do ich osobného života, keď stratili možnosť viesť so synom súkromný resp. rodinný život, boli ochudobnení v citovej oblasti o vzájomný vzťah rodič - dieťa, ako i o starostlivosť, ktorú s ich pribúdajúcim vekom a zhoršujúcim sa zdravotným stavom očakávali. Rovnako táto udalosť mala vplyv aj na ich profesný život, keď neboli schopní ďalej plnohodnotne fungovať v rámci zamestnania a v súčasnosti majú byť na invalidnom dôchodku. V neposlednej miere táto traumatizujúca udalosť mala vplyv aj na ich zdravotný stav, keď doteraz trpia depresiami, navštevujú psychiatra resp. psychológa a užívajú aj medikamentóznú liečbu formou antidepresív. S poukazom na tieto skutočnosti považoval súd nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za opodstatnený, keď nepostačuje morálne zadosťučinenie vyplývajúce z § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Zároveň súd pri svojom rozhodovaní postupoval aj v zmysle vyššie citovaného § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, keď pri určovaní výšky náhrady podľa § 13 ods. 2 OZ určoval túto s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy, čiže prihliadol na to, že vzniknutá ujma na strane žalobcov je trvalá, tento stav je nezvratiteľný a nenapraviteľný. Rovnako však súd bol povinný prihliadnúť v zmysle tohto zákonného ustanovenia aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo a práve s ohľadom na to znížil sumu, ktorú si žalobcovia uplatňovali v konaní z titulu náhrady nemajetkovej ujmy, keď súd vychádzal zo samotného rozhodnutia rozsudku Okresného súdu Zvolen zo dňa 5.12.2016 č.k.5T/94/2015-584, v ktorom s poukazom na vykonané dokazovanie v rámci tohto trestného konania bolo jednoznačne konštatované, že príčinou predmetnej dopravnej nehody bol jednak nesprávny odbočovací manéver obžalovaného, konkrétne v zmysle § 19 ods. 4 zákona o cestnej premávke, podľa ktorého vodič odbočujúci vľavo je povinný dať prednosť vjazde protiidúcim motorovým vozidlá ..., avšak zároveň bolo príčinou dopravnej nehody aj prekročenie povolenej rýchlosti N.. I. R., a to konkrétne porušenie § 16 ods. 1 zákona o cestnej premávke, podľa ktorého je vodič povinný rýchlosť jazdy prispôbiť najmä svojim schopnostiam, vlastnostiam vozidla a nákladu, poveternostným podmienkam, stavu a povahe vozovky a iným okolnostiam, ktoré možno predvídať. Vodič smie jazdiť len primeranou rýchlosťou, aby bol schopný zastaviť vozidlo na vzdialenosť, na ktorú má rozhľad, teda zavinenie na dopravnej nehode mali obaja menovaní. Znaleckým dokazovaním vykonaným v rámci tohto trestného konania bolo jednoznačne konštatované, že v okamihu, kedy žalovaný ako vodič vozidla Škoda Felicia začal vykonávať odbočovanie vľavo, bol motocyklista v dostatočnej vzdialenosti na to, aby nedošlo k vzniku kolíznej situácie za predpokladu, že by sa pohyboval správnou technikou jazdy, čiže dovolenou rýchlosťou 60 km/hod., s tým, že ak by aj motocyklista v takomto prípade vôbec nebrzdil, tak by k nárazu nedošlo, pretože odbočujúce vozidlo by stihlo odbočiť popred prichádzajúci motocykel. Pri výsluchu znalca Doc. Ing. Pavla Kohúta, PhD. na hlavnom pojednávaní sa znalec vysporiadal aj s otázkou spôsobu vykonania odbočovacieho manévru zo strany žalovaného, čo aj v súdnej veci namietali žalobcovia, odkazujúc pritom na odborné vyjadrenie znalca Ing. Romana Blišťana zo dňa 2.10.2017,

znalecký úkon č.16/2017, keď znalec Doc. Kohút uviedol, že táto skutočnosť, t.j. že sa vodič zaradil k ľavému okraju vozovky, pričom ak by na ľavej strane odbočovacej cesty stálo nejaké motorové vozidlo, tak by nemohol takto odbočovať, pretože tam bolo málo miesta, nezohráva žiadnu úlohu vo vzťahu k predmetnej nehode s motocyklistom. Rovnako podľa názoru súdu z predmetného vyššie citovaného odborného vyjadrenia znalca Ing. Blišťana vyplýva, že technická príčina nehody je taká, ako bola určená v predmetnom znaleckom posudku Ústavu súdneho inžinierstva Žilina č.38/2014, s tým, že to čo vyvolalo kolíziu situáciu bolo nedanie prednosti vjazde vodiča Š-Felicie a nie jeho prípadná nesprávna trajektória jazdy, ktorú by bolo možné vyhodnotiť len ako príčinu, prečo došlo k nedaniu prednosti vjazde, ale nie ako technickú príčinu nehody, čiže predmetným odborným vyjadrením neboli spochybnené závery predmetného znaleckého posudku vykonaného v rámci trestného konania, keď znalec s poukazom na to, že sa jedná o otázku právnú, ponechal nezodpovedané to, či má obžalovaný predpokladať pohybujúce sa motorové vozidlo resp. motorku vyššou rýchlosťou, s tým, že ak takú povinnosť má, tak príčinou dopravnej nehody boli 2 skutočnosti, a to rýchlosť motocyklistu a nedanie prednosti vjazde zo strany obžalovaného a v prípade, že obžalovaný takúto povinnosť nemá, tak príčinou dopravnej nehody bola len rýchlosť motocyklistu.

Súd teda v zmysle predmetného ustanovenia § 193 Civilného sporového poriadku síce vychádzal z predmetného trestného rozsudku, keďže bol viazaný rozhodnutím o tom, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal, avšak v zmysle vyššie citovaného § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, to nemalo vplyv na to, že bol povinný zároveň pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch prihliadnuť na okolnosti, za ktorých k porušeniu tohto práva došlo. Súd je toho názoru, že skutočnosť, že zo strany syna žalobcov bola prekročená maximálna povolená rýchlosť o približne 30 km/hod., mala jednoznačne vplyv na rozhodnutie žalovaného uskutočniť odbočovací manéver, keď je veľmi komplikované predvídať o koľko iný účastník cestnej premávky, ktorý má prednosť vjazde, prekročí najvyššiu povolenú rýchlosť a teda kedy je ešte možné odbočovací manéver uskutočniť. Pritom na strane motocyklistu nešlo iba o mierne prekročenie rýchlosti, s ktorým by malo a mohlo byť rátané aj inými účastníkmi cestnej premávky, ale o podstatné prekročenie rýchlosti. Vzhľadom na tieto okolnosti súd určil mieru zavinenia resp. spoluzavinenia žalovaného a syna žalobcov v rovnakom pomere.

Pokiaľ žalobcovia poukazovali na postoj žalovaného v tom zmysle, že tento neprejavil ľútosť nad svojim konaním resp. nijakým spôsobom sa im neospravedlnil, k čomu by mal tiež súd prihliadnuť, súd mal zároveň z vykonaného dokazovania preukázané, že žalovaný si je vedomý následkov, ktoré predmetnou dopravnou nehodou boli spôsobené, pričom aj z lekárskej správy psychiatricky, ktorú v krátkom časovom období po nehode navštívil, vyplynulo, že túto situáciu tiež ťažko znášal, len postupne sa s touto skutočnosťou, že pri tej nehode zomrel človek vyrovnával, pociťoval ľútosť nad tým čo sa stalo, i keď jeho vonkajšie prejavy sú také, že sa snaží nedať tieto pocity najavo. Podľa názoru súdu fakt, že žalovaný sa necíti byť vinný, môže byť prejav jeho spôsobu vysporiadania sa voči sebe s touto udalosťou, i keď sú absolútne pochopiteľné očakávania žalobcov ohľadne ospravedlnenia sa žalovaného resp. prejavu ľútosť.

Súd tak pri určení výšky nemajetkovej ujmy prihliadol na všetky predmetné kritériá tak na strane poškodeného (pozostalého), ako i na strane škodcu (žalovaného), keď v konečnom dôsledku prisúdil žalobcovi v I.rade voči žalovanému sumu 10.000,- € a žalobkyni v II.rade sumu 12.000,- €, pričom súd dospel k záveru, že obom rodičom žalovaného, teda žalobcom bola spôsobená ujma vo forme narušenia rodinných vzťahov predstavujúca neoprávnený zásah do práva na súkromný a rodinný život žalobcov, avšak s tým, že z vykonaného dokazovania sa súdu javilo prežívanie a pociťovanie tejto ujmy na strane žalobkyne v II.rade ako intenzívnejšie a v dôsledku toho súd priznal žalobcom náhradu nemajetkovej ujmy voči žalovanému v rozdielnych výškach.

V prevyšujúcej časti u žalobcu v I.rade nad sumu 10.000,- € a u žalobkyni v II.rade nad sumu 12.000,- € nárok žalobcov voči žalovanému na náhradu nemajetkovej ujmy na základe skutkových a právnych dôvodov uvedených v tomto rozsudku súd zamietol.

Na okraj súd uvádza, že sa stotožnil v podstate so zhodným názorom strán sporu, že je v podstate nemožné kvantifikovať hodnotu ľudského života, rovnako ako stratu vzťahu rodič - dieťa, keďže sa jedná o hodnoty neoceniteľné v peniazoch a je zrejme, že strata, ktorú žalobcovia utrpeli zostane v podstate navždy nenahradená, avšak pre účely tohto súdneho konania bolo nevyhnutné určiť nárok v určitej výške, s tým, že sumy, ktoré boli týmto súdnym rozhodnutím priznané, predstavujú len zmiernenie nemajetkovej ujmy, ktorú v dôsledku straty syna žalobcovi utrpeli.

10. Podľa § 255 ods. 1 C.s.p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa § 262 ods. 1 C.s.p., o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 C.s.p., o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol analogicky v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. na základe zásady úspechu. V súdnej veci si žalobcovia uplatnili nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, kde výška plnenia, ktoré bude v rozsudku žalobcom priznané závisí od úvahy súdu s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prípadu, nakoľko spôsobenú nemajetkovú ujmu nemožno objektívne vyčíslieť na základe pevne daných kritérií resp. ukazovateľov, pričom od žalobcov ani nemožno spravodlivo žiadať, aby pri formulácii žalobného návrhu, ktorým sa domáhajú priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, dokázali predvídať akými úvahami sa súd bude pri rozhodovaní o výške priznanej náhrady uberať. Z uvedených dôvodov súd priznal žalobcom nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, s tým, že pri rozhodovaní o konkrétnej výške náhrady trov konania bude súd vychádzať pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny advokáta z výšky súdom priznaného plnenia, ktoré bolo vo vzťahu k jednotlivým žalobcom diferencované.

V tejto súvislosti dáva súd do pozornosti rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn.IÚS 56/2017 zo dňa 8.2.2017, zo záveru, ktorého vyplýva, že ani nová právna úprava v podobe Civilného sporového poriadku nevylučuje osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu, a to z hľadiska výsledku v zásade zhodne ako podľa doterajšej úpravy.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní odo dňa jeho doručenia, prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, písomne v troch vyhotoveniach (§ 362 ods. 1 veta prvá CSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP). Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a musí byť podpísané. Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania. Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil (§ 125 ods. 3 CSP).

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, pričom podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak
 1. sa týkajú procesných podmienok,
 2. sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
 3. má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
 4. ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie,
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.